

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Плевен, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РУМЕН П. ЛАЗАРОВ

Членове: ИВАН Н. РАДКОВСКИ
ДОРОТЕЯ С. ЦОНЕВА

при участието на секретаря АЛЕКСАНДЪР Г. ПЕТРОВ
в присъствието на прокурора Д. К. М.
като разглежда докладваното от РУМЕН П. ЛАЗАРОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224400600719 по описа за 2022 година

Производство по чл. 313 и следващите от НПК.

Образувано е по протест на прокурор при Районна прокуратура-Плевен, подаден срещу присъда № 16 от 25.05.2022 г., постановена по нохд № 236/2021 г. по описа на Районен съд-Ч..

С протестираната присъда Районният съд-Ч. е признал подсъдимия Х. Й. К. за невинен в това, че през периода 17.01.2020 г. – 04.02.2020 г. в с. ***, Плевенска област, при условията на продължавано престъпление и повторност, чрез използване на техническо средство отнел чужди движими вещи – парична сума в размер на 405 лева, от владението на Р.К.П. и В.Б.П. от с. ***, Плевенска област, без тяхно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои и го е оправдал по обвинението по чл. 195, ал. 1, т. 4 и т. 7, във връзка с чл. 194, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1 НК.

В протеста се съдържат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда. Прави се искане за отмяна на присъдата и за постановяване на нова, осъдителна присъда.

Протестът се поддържа в съдебно заседание от прокурора.

Служебният защитник на ответника по протеста Х. Й. К., адвокат И. А., изразява становище, че протестът е неоснователен.

Плевенският окръжен съд, като взе предвид оплакванията, съдържащи се в протеста, становищата на страните и като провери изцяло правилността на постановената присъда, намира за установено следното:

Въззивният протест е подаден от легитимна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и в срока по чл. 319, ал. 1 НПК, поради което е процесуално допустим и следва да бъде разгледан.

Разгледан по същество протестът е неоснователен.

Районният съд-Ч. е приел, че подсъдимият Х. К. живеел в с. ***, Плевенска област, ул. „***“ №***, а в съседство с неговия дом – на ул. „***“ №***, живеели пострадалите Р.П. и В.П.. Подсъдимият познавал семейство П., тъй като ги посещавал, за да си купува ракия. На 17.01.2020 г., около 12,15 ч. пострадалите напуснали дома си. На излизане заключили входната врата, не взели ключа със себе си, а го оставили на перваза на прозореца, след което отишли в гр. Ч.. Когато се завърнали, В.П. открила, че от портфейла ѝ липсва сумата 200 лева. Панова не сигнализирала полицията, тъй като помислила, че е оставила парите на друго място.

На 21.01.2020 г., около 10,00 ч. П. отново излезли от къщата си. Заключили входната врата, но ключа оставили на прозореца, в близост до входната врата. След като семейството се завърнало в къщи, В.П. прегледала портфейла си и констатирала липсата на сумата 200 лева. Тя и съпругът ѝ се убедили, че става въпрос за кражба. Затова решили да монтират камери за видео-наблюдение.

На 04.02.2020 г., около 09,30 ч. Р.П. и В.П. заминали в гр. Ч.. Този път заключили входната врата и взели ключа със себе си. Когато се завърнали по-късно през деня, В.П. отключила входната врата. При отключването стъклото на прозореца паднало и се строшило. Р.П. забелязал, че клещите, които били използвани за монтиране на камерите, не се намират на мястото, където обикновено стоят. Той и съпругата му прегледали записите от видео-камерите. Видели, че лице от мъжки пол влиза в двора, а след това – през прозореца в къщата. Незабавно уведомили кмета на селото Г.Я. и

полицейския инспектор Я.М.. Я. и М. също изгледали записите и кметът разпознал подсъдимия, като лицето, което проникнало в дома на П.. Записът от камерата бил прехвърлен на електронен носител и бил предаден доброволно от Р.П. в РУ-Ч., придружен от писмен сигнал. Междувременно подсъдимият бил доведен от Г.Я. и Я.М. в дома на семейство П.. Пред тях той признал, че е автор на кражбите и обещал да възстанови парите.

От назначената по време на ДП видео-техническа експертиза се установява, че видеофайловете са презапис на оригиналните записи на камерите от системата за видео-наблюдение. Записите са от две камери, без звук и са направени в светлата част на денонощието. Кадрите, извлечени от видеозаписите, са направени при неподходящо фокусно разстояние и с малка резолюция. Поради това не е възможно да бъдат отделени кадри, годни за разпознаване на лицето на мъжа от видеофайловете.

Решаващият съд е приел описаната фактическа обстановка за установена и доказана, съобразявайки се с обясненията на подсъдимия, показанията на разпитаните свидетели, заключението на вещото лице инж. К.Т., както и със събраните по делото писмени доказателства.

Контролираният съд е признал подсъдимия Х. К. за невинен и го е оправдал, тъй като е намерил, че обвинението не е доказано по несъмнен начин, както това изисква императивната разпоредба на член 303, ал. 2 НПК.

Въззивният протест е неоснователен и съображенията за това са следните:

Обвинителната теза е изградена въз основа на свидетелските показания на Р.К.П., В.Б.П., Г.И. Я. и Я.Д. М., както и върху самопризнанието на подсъдимия, депозирано на ДП. П. и Я. са прегледали записите от камерите на системата за видео-наблюдение и са разпознали К. като автор на престъплението. В тяхно присъствие, както и в присъствието на Я.М., ответникът по протеста е признал, че е извършил деянието, за което впоследствие е предаден на съд. Свидетелските показания на изброените свидетели в частта, в която те твърдят, че на видео-записите са разпознали подсъдимия, са опровергани по несъмнен и безспорен начин от заключението на вещото лице инж. К.Г.Т., от което става ясно, че при направената оценка на кадрите, експонирани от видео-записите, се установява, че **същите са направени при неподходящо фокусно разстояние и с малка резолюция и**

поради това е невъзможно да бъдат отделени кадри, годни за разпознаване на заснетия на видеофайловете мъж.

Съобразно непротиворечивата практика на ВКС на РБ, например решение № 836 от 28.12.1990 г. по н. д. № 812/90 г., I н. о., показанията на пострадалия са едновременно източник на доказателства и средство за защита на накърнените му от престъплението права. Особеното положение на пострадалия в процеса може да го мотивира да бъде тенденциозен, недобросъвестен и необективен, а това налага съдът, когато преценява показанията му, да ги подложи на подробен и задълбочен анализ. В разглеждания случай Р.П. и В.П. са пострадали от престъплението, поради което са заинтересовани от изхода на процеса, а това неминуемо рефлектира и върху достоверността на свидетелските им показания, особено на фона на експертното заключение на инж. К.Т..

Основания да бъдат тенденциозни, недобросъвестни и необективни съществуват и по отношение на свидетелите Я.М. и Г.Я.. М. е полицейски служител, който е работил по преписката за кражбата и е изготвил справка за извършена проверка по преписка ЗМ-34/2020 г., която е приложена л. 4 – л. 5 от ДП. Г.Я. е кмет на село ***, Плевенска област и при първоначалното разглеждане на делото в Районен съд-Ч. /нохд № 202/2020 г./ по безспорен начин е установено, че той отдавна има негативно отношение към подсъдимия, който е подал жалба срещу него в прокуратурата. Проверка по жалбата на практика не е извършена, но в хода на проверката Я. е бил предупреден с протокол за предупреждение от 18.01.2021 г., който е отказал да подпише /л. 142 от нохд № 202/2020 г./

По отношение на направеното от ответника по протеста самопризнание пред свид. Я.М., което са възприели и свидетелите Р.П., В.П. и Г.Я. следва да се отбележи следното. Възпроизвеждането на информация, съобщена пред полицейски служител при проведена беседа с него, не може да послужи на съда за изграждане на фактическите му изводи, тъй като с това се нарушава правото на справедлив процес по чл. 6 от ЕКЗПЧОС. Използването на такива показания представлява недопустимо игнориране на законовата разпоредба, в наказателния процес да се ползват само доказателствени средства събрани или изготвени по предвидения в НПК ред. В аналогичен смисъл е и константната практика на ВКС на РБ, например решение № 88 от 19.05.2021

Твърденията К., възприети и пресъздадени от Я.М., Г.Я., Р.П. и В.П., не са обезпечени от останалите доказателства по делото с нужния интензитет и се явяват крайно недостатъчни да мотивират изграждането на релевантните за престъпната обективна и субективна съставомерност на инкриминирания акт и за неговото авторство, фактически положения. По своята същност и характеристики волеизявлението на Х. К., предхождащо иницирираното срещу него наказателно преследване и закрепено чрез коментираните гласни доказателствени средства, не удовлетворява изрично прогласения от чл. 31, ал. 2 от Конституцията на РБ и чл. 116, ал. 1 НПК, и последователно провеждан в съвременния наказателен процес принцип за недопустимост обвинението и присъдата да се основават единствено на самопризнание. Вярно е, че Х. К. е направил самопризнание по време на ДП. Самопризнанието обаче е оттеглено в съдебната фаза на наказателното производство, като подсъдимият подробно е обяснил причините да се признае за виновен и да възстанови отнетите от дома на пострадалите парични суми. Самопризнанието, макар и оттеглено, продължава да съществува като доказателствено средство в правния мир. Както вече бе посочено по-горе в мотивите, обвинението и присъдата не могат да се основават само на самопризнанието на обвиняемия. Освен това, съгласно разпоредбата на чл. 116, ал. 2 НПК, самопризнанието на обвиняемия не освобождава съответните органи от задължението им да събират и други доказателства по делото. В разглеждания случай органите на досъдебното производство не са изпълнили това свое задължение – не е извършен оглед на местопроизшествието, не са търсени и не са иззети дактилоскопни следи от входната врата, прозореца и дома на семейство П., както и от приобщеното към делото вещественото доказателство. В резултат на този непрофесионален подход, по делото /с изключение на самопризнанието/ не е налице нито едно обективно доказателство, което да свързва ответника по протеста с извършената кражба, а осъдителната присъда не може да почива само на самопризнание, което е отречено.

Доказателствата по делото са оценени правилно и законосъобразно от контролирания съд, но те не установяват авторството на престъплението по несъмнен начин. Правилото „in dubio pro reo“ изключва постановяването на

осъдителна присъда, след като вътрешното убеждение на съда за виновност на подсъдимия е разколебано и след като по делото обективно не могат да се съберат други доказателства.

В наказателния процес са допустими всякакви хипотези при планиране и провеждане на разследването. Правно значими са обаче само хипотезите, които са проверени и подкрепени с конкретни и несъмнени доказателства. Само тогава хипотезата губи характера си на предположение и се превръща във фактология на престъплението. При липсата на такива доказателства хипотезата остава едно от възможните предположения за събитието, както това е в разглеждания случай.

Протестираната присъда следва да бъде потвърдена, тъй като не са налице основания за нейната отмяна или изменение.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6, във връзка с чл. 338 НПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 16 от 25.05.2022 г., постановена по нощд № 236/2021 г. по описа на Районен съд-Ч..

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____